

text koji je navodno napisao Tijanic:

nacrt za pricu o Njemu i meni

nije za štampanje i objavljivanje sve dok ne budem onemogućen da to uradim sam – svi smo smrtni i nema bezgrešnih

REP AŽDAJE

Aleksandar Tijanic

Kad je zvonio, mahinalno sam pogledao broj i pomislio: »Kako ovim drkadž ijama ne dosadi!?!«. Očekivao sam još nekog ljubitelja erotike, četvrte nedelje pošto je onaj kreten sa Pinka objavio moje telefone u seksi-oglasima. Bilo je još zanimljivije. Sa broja 065 4000080 javio se muški glas, između 27 i 35 godina starosti, pravilnog izgovora, tenor, školovan. Miran, kao svaki čovek koji svoj posao radi dobro i zna da je dobro to što radi. Rekao je samo:» April je. Slavko te zove».

Slavko, to je moj prijatelj Curuvija; streljan 11. aprila pre četiri godine. Ovaj poziv stiže prvog aprila 2003. Okrenuo sam broj; glas je samo rekao «orao» i prekinuo vezu. Pozvao sam Pedu da se nademo za jedan sat. Usred razgovora, sa istog broja, stiže poruka:»Džaba se dogovarate. Nemate više gde da pišete. Ostaje vam samo pisanje na toaletnom papiru ako šef zatvora dozvoli«. Nas dvojica krenemo u «Stelinu», javim promenu lokacije prijatelju i u kaficu stiže isto vreme kad i sledeća poruka –«Vidimo se u Stelini». Pošaljem uvredljivu poruku pušackog tipa, pominjući trojicu aktuelnih moćnika, stiže ekspresni odgovor:»Ja sam ih stvorio, a tebe ću odučiti od navike da ih psuješ«. Znao sam da ih je pravio neki kreten, uzvratim, a za Gaju, Raju i Vlaju nadležan je Paja Patak a ne ja. Njegova poslednja » Paja Patak je mrtav!«. Prekid komunikacije. Njemu je postalo jasno da je meni jasno to što je hteo da mi objasni. Ili poruci. U svakom slučaju više nisam oslovljavao Pedu, kao poslednjih dana, sa – «Curuvija».

Mada sam ubeden da će svaki srpski režim, još dokle mogu da vidim odavde, tražiti svog Curuviju (slobizam), ili svog Pantica (postslobizam) nekako mi se čini previše simbolično da mi smrse konce baš u aprilu. Jesu ljudi, ali nisu glupi. Kad sam god opominjao Slavka kakvoj se pogibiji izlaže emo, uvek je ljudi Likota odgovarao da smo sigurniji što će ešće budemo pisali protiv Slobe. To je tačno, upozoravao sam ga, kad bismo imali posla sa ljudima normalnih reakcija. Ali, nemamo. Bili smo tada kod Goce Suše u emisiji VIN, smejali su se na račun mog pesimizma i mojih prognoza. Goca me na kraju pita – «Šta vidim za sledeću godinu?». Sledeće godine, izgovorio sam to sa ubedenjem, jedan od nas koji sedimo u ovoj emisiji biće mrtav! Više sam mislio na sebe nego na njega. Nešto ranije, usred redakcije Dnevnog telegrafa, potpredsednik SPS upozorio je Slavka da prestane sa objavljivanjem moje kolumne; ako ne «moracemo da ubijemo Tijanica». Bilo je to usred bitke za Kosovo.

Kad sam u kolumni napisao da će neke novine biti zabranjene, neki novinari kažu njeni a neki poznati ljudi ubijeni, streljali su Pavla Bulatovica, vojnog ministra, u kafani. Te večeri, sa svojima mirno gledam dnevnik kad se pojavljuje voditelj i cita kako je Aleksandar Tijanic znao da će Bulatovic biti ubijen, nije to prijavio pa shodno principima revolucionarne pravde, ima status saucenika u zločinu!?! Sutradan optužbu objave sve novine, za dva dana na Internetu pojavi se moj tekst – kojeg nikad nisam video - u kojem preporučujem da se pobije cela familija Milošević. Tokom dana pozove me jedan ambasador, dok smo rucali overi šengenske vize na mom pasošu, i zamoli me da odem iz zemlje tokom večeri. Odem kod Koštunice po savet. Isto. Svratim kod Dobrice po mišljenje. Isto. Odem i godinu dana proživim po Bosni, Crnoj Gori, Italiji, Madarskoj i Grčkoj kao beduin bez kamile.

Ono što je mene strašilo jeste fakat da od svih ovovremenih diktatora jedino i samo Sloba nikada nije imao nijednog disidenta iz svojih redova. Sve su to bili ljudi koje je sam izbacivao. Znao sam i napisao sam hiljadu puta zašto: zato što su svojom glavom garantovali lojalnost sistemu koji ih pravi bogatim, moćnim, bahatim. Sistem ima samo jednu presudu za begunce a ugovor sa vlastodršcem smatra se doživotnim. Taj sistem, ta kicma slobizma, mehanizam koji je presuđivao i izvršavao egzekucije, nije dotaknut posle pada svog šefa. Nijedan ovdašnji komentator, sadašnji prvoborci, nije u to doba smeo da pomene eskadrone smrti. Dva dana posle nestanka Stambolica napisao sam: »Ako sam ja u pravu, Stambolic je mrtav. Ali, ako ja nisam u pravu, Stambolic je takode mrtav«. Njegova Kaca, kaž u mi prijatelji, citala je tekst i dok su je svi tešili otmicom Ivana kazala je «Saša ima pravo». Oboje smo znali ko ga je oteo, ko ga je ubio i zašto je to učinio.

Posle svega, šta se promenilo: ubistva po Srbiji, otmice, strah, nijedno rešeno streljanje, ritualni krvavi obredi (Buha, Pantic...) nastavljeni su bez ikakvih posledica. Citav sloj idealno-tipskih likova slobizma nastavio je da živi tamo gde je živeo i onako kako je živeo. Lagano su mracne likove preuzeli ljudi iz sadašnjeg režima; družinje, hipodromi, intervjui, uzajamna kažnjavanja, poljupci na ulici, tapšanje po ramenu, pucanja po kampovima, letovanja i skijanja, noćni klubovi i koncerti, pevačice i manekenke, pink i palma, poslovni prostori i košarkaški klubovi, privatizacija i tranzicija, dvorci i letnjikovci, privatni zatvori, bodigardovi, hekleri, droga, oružje, bankari, reketi, jahte..... Komentatori čute ili se bave trivijalnostima.

Kako je to policija za jedan dan znala da ode gde treba da nade ono što joj nije bilo dozvoljeno da traži i dve godine? Ko je pustio nekog Šiptara iz zatvora kad su ga nama poslali Francuzi pod optužbom da je oteo Miškovića? Hoće li taj koji ga je pustio sada da dogovara? Ili onaj koji ga je posećivao u istražnom zatvoru? Ili oni koji su ga posećivali u Šilerovoj? Ili s njim slavili novu godinu?

Vidim iz reakcija «udovica» da su namerni da zabrane svako moguće postavljanje pitanja njihove odgovornosti, njihovog oklevanja, njihovog straha. Kakva komicna težnja da se rasprava sa državnih odgovornosti za streljanje premijera morfinguje u debatu o medijima i njihovoj krivici. Ta atmosfera «saucesništva» svakog koji je bio protiv politike srpske vlade ili pisao protiv premijera, idiotizam je kojeg se se jednog dana stideti i autori genocida nad slabim srpskim medijima. Ali se atmosfera rata državnih protiv kriminala prelila svojim posledicama na citavo društvo. Grad je još u šoku; ulice su poluprazne, kafane takode, taksisti gotovo ne voze nocu, niko ništa ne kupuje u radnjama, svi su sledeni ovim ubistvom. Umesto prave lekcije o uzrocima i pravog naravoučenija o posledicama strašnog čina, nudi se priprosta vertikala: ubice su citale određene novine i onda su, kao čitaoci, rešili da urade to što su uradili. Koješta.

Nema medija, glavni urednici postrojeni pred reinkarnacijom Bebe, bedni šefovi medija sami traže mere prema sebi, pristaju na sve, škljocaju zubima u istom taktu netalentovani i zastrašeni, postoje samo oficijelne istine a zaista velika podrška javnosti da se jednom ratosiljamo ropskog bremena kriminala, tumaci se kao politicka podrška jednoj grupi, jednoj opciji, jednom politickom maniru. Predlaže se retroaktivna smrtna kazna kao da nikad nije postojalo rimsko pravo. Cerović iz Vremena vidi vanredno stanje ne kao nužno zlo potrebno da se rešimo kriminala ili kao zakasnelu reakciju državnih već kao carstvo slobode za građane. Preporučuje da vanredne mere traju u nedogled. Srećem ga na jednom prijemu i kažem da će ga se odreci najpre brat, pa onda ostali pismeni čitaoci. Na istom prijemu srećem Beckovićku, izljubila me srđacno, kazala prisutnima da Matija samo meni oprašta kad pišem o njegovoj mezimici, zabrinuto pitala imam li problema i ako ih bude da se pojavim kod nje u «Utisku nedelje» te kažem šta god hoću. Bujošević galantno odbija mogućnost da imam bilo kakve probleme. Pitam, hoće li da mi to da napismeno.

U takvoj atmosferi svako isteruje svoje račune. Jedna komentatorica sa prasećim prstima najdirektnije se čudi, ne pominjući me, što nisam u zatvoru?! Srpske novine, koje su s one strane njenog ubedenja, naziva «fašistickim». Kad sam pre tri meseca u obimnom razgovoru za «Identitet» rekao – to je štampano – da je mafija krenula u osvajanje medija, to sam ponovio u tri televizijske emisije, praseći prsti to nisu komentarisali, čitao je Cerović, Politika me nije pitala na koga sam to mislio, RTS nije slao reportera sa kamerom, B92 o tome nikada nije napravio nokaut. Sad se svi zgražavaju i išćudavaju odakle mafiji novina. Bedni licemeri. Šinteri novinarstva. Uvek naknadno pametni i posle svega hrabri. No, posle prasećeg teksta, kojeg uvek diktira neka svinja, očekujem nastavak napada na mene. Da se kladimo; tipujem na «Nedeljni telegraf» ili «Publiku», na «Pink» ili na «Politiku». Pogotovu sad pošto je propala

Leciceva policijska komisija i avanzovanje mog prijatelja Lukovica u nacelnika MUP nadležnog za pisanje i citanje.

Zamišljam da Lecić živi u Americi i da se preziva Makarti. Da osnuje neku komisiju i da mu šaka padnu Mario Puzo i Kopola koji su snimili sva tri filma «Kum», kojim nedvosmisleno veličaju mafiju. Onda da mu šaka padne Oliver Ston koji svojim «DŽ.F.K» dovodi u sumnju pravne institucije, pa Hemfri Bogart koji je igrao negativce, zatim Vudvord i Bernstin koji su pisanjem srušili Niksona, pa hiljadu novinara koji o Bušu govore da je detektor inteligencije približen njemu potpuno nem, pa sve medije koji su digli hajku na Klintona jer je umakao cigaru, sve španske medije koji cerece Aznara zbog podrške ratu. Ima još, koliko hoćeš. Ko je u medijima primao mito, taj ima ime i prezime; koji je novinar opsluživao gangstere, i taj ima generalije. Koji je vlasnik u ortakluku sa mafijom, neka se proceni njegova krivica. Ali uopštena sumnja, državna anatema bacena na neki list bez ijednog dokaza, optužba sunuta u lice svima koji u toj novini rade – mislim na «Nacional» - privremena zabrana pretvorena u trajno ukidanje firme, pa to je posao za advokatskog pripravnika, čim se u naš pravni sistem uvedu advokati.

Ne cudim se onda što mi svaka dva dana dolazi neko od prijatelja koji poznaje nekog iz tužilaštva i kaže da će baš večeras doći po mene. Traže to naslednici, zahtevajući od policije bilo kakav link od svinjarija do Tijanica.. Kad pitam - zašto bi bilo ko dolazio po mene? - ne znaju! Možda neko misli, ako nema nicega spornog, nije loše da ne pišem jedno dva meseca. Veoma interesantno, toliko traje sadašnji pritvor po diskrecionom pravu. Šta fali, provedeš dva meseca u zatvoru, onda dobiješ izvinjenje. Uvek sam se divio Ademu Demaciju koji je odležao 27 godina u jugoslovenskom zatvoru. Njemu je bilo lako; on je imao ideju o nezavisnom Kosovu. Kako da idem u zatvor bez ideje, samo saželjom da slobodno pišem. Malo je to, necu uz takvu pomoc izdržati ni sedmicu.

Kako mi je vec deset godina poznata takva atmosfera, kako znam te poglede, podgurkivanje u prolazu, šapat u kafani, bekstvo na prijemu. Mir mog telefona, ljudima se ne ostavlja otisak sopstvenog broja kao vizit-karta za one koji prisluškuju ili skidaju sms poruke. Ne govori držanje ljudi da sam kriv za bilo šta – oni samo pokazuju da sam «vruc», opasan, obeležen, naciljan. Sretnem advokata Danilovica koji me, kroz smeh, pita – «Zar si još napolju»; školski drugovi zovu da vide radi li moj telefon, tri redakcije poveravaju vest da sam uhapšen, moj kum Božica Maljkovic, najbolji evropski trener, dolazi na tri dana u Beograd iz Španije gde radi a prijatelji nam kaže u da su sredili privođenje tek za sledeću sedmicu da se malo on i ja družimo. Njemu bar nije prvina, nikad me nije ostavio na cedilu ni u vreme Miloševica i nikad nije bilo da nismo otišli s porodicama u kafanu. Imam još takvih.

Nocas treba da dodu po mene, ponovo mi kaže u. Tako se prica u gradu. Nekad ugledna Politika to vec najavljuje. U tekstu pod velikim naslovom:»Policija steže obruca oko ubice» stoji da sam priveden. Zašto? To treba ja da znam; kao u najstrašnijim secanjima na Hazjajina, žrtva sama, dobrovoljno i entuzijasticki, mora da pronade sopstvenu krivicu, da je prizna, da saraduje sa svojim dželatima, da se složi i kako oni ne cine zlocin vec ispunjavaju pravdu. Politika odbija da objavi moju ispravku. Tek posle dva dana pojavljuje se taksena marka na dnu stranice gde se uzvinjavaju. Koštace ih. Ja, dakle, smetam i ovima. Ovi, dakle, kao i oni pre njih, misle da je vlast dobra samo ako ne podrazumeva odgovornost, ako je vecna i nicim ogranicena. Ako je ovde sve njihovo, sve što imamo, naše porodice, naša deca, naš mir. Miran si, ako si naš. Nema mira za one druge, nema im život kad nisu naši. Za mene je kasno da izaberem nešto drugo. Prvo, nikad nisam imao hrabrosti da budem kukavica a drugo, i kad bih hteo da budem mrco i jado – Tijanic mi ne bi dozvolio. Jebo mu ja mater.

Ona me moli da nikad ne oprostim «Politici» u kojoj smo oboje radili po dvadeset godina. To ti je rešeno, odgovaram. Znam da je neko naredio Mišicu i Ribnikaru da objave tu svinjariju misleći da imam razloga da bežim, da se slomim, da ne spavam, da po hiljaditi put prevrćem u glavi kako će ono što sam prebacivao Njemu – oklevanje u obracunu sa mafijom – naslednici pretvoriti u optužnicu protiv mene. Smrt je, medutim, jak argument za mnogo šta, ali ne za sve.

Na prijemu sam ispsovao Mišica. Rekao sam da će on i njegova deca živeti onoliko mirno koliko žive moji od dana kad je objavio da sam uhapšen. Bedno cvili i tvrdi da ga o mojoj ispravci nije obavestila dežurna urednica.. Laže, kaže i mi drugi urednik Politike. Znam, kaže mi, uvek je i lagao.

Toliko toga sam pročitao na ovu temu, toliko sam toga video i proživeo u ovoj srpskoj hapsani otvorenog tipa da sam spreman. Slavko je već istrulio u grobu, Kopanja nema noge – nemam prava da budem naivan! Upašće u kucu, kazacež eni da se brzo vracam. Neće me biti, ako budem imao sreće, šest meseci. Ako ne budem imao sreće, obesicu sebe u zatvoru. Moje poslednje reci bice:»Bebo, pizdo, ne stež i toliko, ne mogu da dišem«. Pa to su hteli bar tri puta za ove dve godine. Ili da me hapse, ili da pucaju, ili da me ubogalje palicama za bezbol. Ona place, ja se kurcim:»Dodaj još jedne gace, mož da se tamo userem od straha«. Zajedno krijemo torbu da deca ne pitaju gde putujem. Ona pita da li je dozvoljeno nositi lekove u zatvor. Ništa sem vazelina, odgovaram.

Zove me Koštunica. Ništa konkretno; valjda je cuo da mi prete pa me hrabri. Kod njega ne idem zbog Ljilje. Nas dvoje imamo iskren odnos: ona me mrzi a ja ocima ne mogu da je vidim.

Borim se sa mišlju da sam ipak nešto kriv. Ne mogu da budem baš toliko nevin koliko me Ovi svaka dva meseca uvlače u neke afere. Gavrilovic, Odalovic, Delimustafic, pobuna Crvenih beretki, Pavkovic, Tomic, Nacional, sada atentat.... Zašto se toliko boje mene? Ko sam ja? Novinar bez stranke, bez družine, bez firme, sa repovima mojih trideset godina u novinarstvu, sa malo prijatelja i nešto veštine u baratanju recima. Znam da su prevnuli celu arhivu Vlade Srbije ne bi li našli nešto kompromitujuće za mene. Mogu da zamislim njihov bes kad su videli da sam odbio Slobinu platu, da nisam uzeo nijednu dnevnicu, kredit, stan, auto, telohranitelja, da se za pet meseci ministrowanja nijednom nisam pojavio na RTS-u ili u dnevnoj Politici, da sam odbio registraciju TV Košave i da sam srušio odluku premijera Marjanovica da Vlada sudi Pokojniku zbog afere sažitom. Rekao sam, na sednici, da su me posle Dejtona i mirenja sa Amerima zvali u Vladu da malo popravim imidž Srbije. Pristao sam. Ali, nisam pristao da budem član «Vrhovnog suda» koji donosi presudu opozicionom lideru koji je u javnost izneo optužbu na račun premijera. To je lična stvar Marjanovica. Presudio je glas Sokolovica, tadašnjeg šefa policije. Rekao je: «podržavam Mirka, ali glasam za Tijanicev predlog». To je bila poruka «odozgo» da Mirko odustane. Kad su Onome ispricali šta sam uradio na Vladi, samo je promrmljao:»Mira je Saši naredila da se suprotstavi Mirku«?! Ha. U stvari, toliko je puta Onaj razgovarao sa braćim parom da ih možda poznaje bolje od mene.

Hvatam sebe da reagujem na sirene onako kako mi se ne sviđa. Šta ja imam s time. Za svaki slučaj, zatvaram vrata od Stefanove sobe; ako upadnu, bolje da ga probudi buka nego kamuflirani nindži a sa metkom u cevi kalašnjikova. Onda sebi kažem –«Jebala te Ana Frank». Pa ipak razmišljam, zašto ovo sve nisu uradili za dve godine vladavine? On bi bio živ, ja bih bio miran, ne bih lutao kroz naknadna citanja mojih tekstova da vidim jesam li se negde očešao o krstacu. Njegovu i moju. Ne mogu da shvatim Mihajlovica; lukav i oprezan siguran sam da je znao koliko košta oklevanje u njegovom poslu. Možda bi, da su ga ostavili na miru, isterao svoje. Možda da je smeo ono što je hteo. Valjevac zna šta je Srbija, dokle je i kakva je. Kad su poceli da ga razvlace, da mu vezuju noge i da ga pitaju – jel ne umeš da skociš više, bilo mi je jasno šta se sprema. Kao onom seljaku za vreme knjaza Miloša; jadanik je potomstvu ostavio filozofsku sentencu – «cim su mi skinuli cackšire i doneli batinu, znao sam šta mi se sprema».

Gledam poternice na televiziji; nikada nisam sreo nijednog, ali znam ko jeste. Ceo grad zna kod koga su ulazili nogom otvarajući vrata, ko je koga pustio iz zatvora kada je isporučen iz Pariza, ko se iz vlasti ljubio sa njima, nazivao ih herojima petooktobarske revolucije, koji je mladi funkcioner rekao da se on nikada ne stidi svojih drugova. Sad place pred kamerama i najavljuje strašne stvari za sve koji su pisali protiv Onoga i time stvorili, citiram – «atmosferu linca»?! Kako je moguće lincovati Onoga koji kontroliše sve medije sem jednog (Nacional), tajnu policiju, uniformisanu policiju, parlament, DOS, novac, Hag, diplomatiju, privredu, privatizaciju, tranziciju, zdravstvo, školstvo, Hram Sv. Save, vladu, donacije, kredite, uvoz, izvoz, od nedavno i vojsku, poznavao je one koje ja nisam i ponašao se kao da im nešto duguje. Onda se odrekao dugovanja. Ovi njega. Ali i to je samo deo price. Suština srpske drame pociva na sudbini aždaje, gigantskog mesoždera, koji od svog stvaranja – negde pred kraj Drugog svetskog rata – do dana današnjeg usmerava Srbiju, kontroliše Srbiju, jede neposlušne, nagraduje slugu, guta sve što curi izvan aktuelnog rama (komunizam, patriotizam, reformizam....) i bljuje vatru u ime viših ciljeva. Aždaju interesuje samo njena sudbina; Srbija nije skupa kad su joj Srbi jevtini. Nemanživi u podzemnom svetu, pojavljuje se samo kad treba nekog zastrašiti i ritualno proždrti. To je tajno bratstvo krljušti, to su vitezovi aždajinog repa, nevidljive sudije i dželati, dileri neogranicene moci bez ikakve odgovornosti. Sa aždajom nema zajedničkog stanovanja, nema trajnog primirja. Ona traži i stalnežrtve, meso, krv i ko joj to uskracuje mora da bude sv. Djorđe ili pokojnik bez nade u beatifikaciju.

Ona je potamnela od brige; kad sam izvan kuće zove na pola sata. Misli da sam bezbedniji u stanu. Prvi put u zajedničkom životu nema opomena zbog nereda u kupatilu. Boji se njih. Ne zna koliko je u pravu. Da može, Beba bi me sam hapsio, lično stavljao kesu na glavu i mucio onim kožnim SM priborom što nam ga je pokazivao u «Spektri». Kad bolje razmislim, možda će baš tako i da bude. Ko bi to bolje uradio od čoveka primoranog da cuti dok smo Onaj i ja razgovarali šta da radimo sa strankom i Srbijom. Beba nikad nije zaboravio da se tih godina samo brinuo da nam olovke budu zašiljene a sendvici mekani? A posle su brige postale veće: da li su cisterne sa naftom prešle granicu sa Makedonijom. Deset procenata je deset procenata a međunarodne sankcije nisu jedino njega napravile milionerom. Možda mu asistira moj bivši novinar Ceda. Kao direktor TV Politika bio sam veoma strog prema njemu. Samo zato što je imao talenta. Kad sam ga prvi put video pijanog rekao sam mu: «Cedo, mislio sam da ćeš jednog dana biti Tijanic, ali ti nikada nećeš odmaci dalje od Tirnanica»!

Ceda izgleda najviše potresen; sa razlogom. Bio je najbliži i onima koji su pucali u Onoga. Ljubio se s njima, družio se s njima, išao u Preševo da poseti legionara, vidali se na Hipodromu, kampu. Kao svaki decak divio se njegovoj veštini i snazi, predatorskoj prirodi čoveka koji je ubijao i mogao da bude ubijen. Dvostruko izdan – onaj kojem se toliko divio ubio je, kaž u, drugoga kojem se takođe divio. Decak sada rida. Necu da mu postavim nijedno pitanje; neka sve raščisti sa sobom. No, neće biti dobro ako svoju tugu, svojžal i svoju grešku, hoće da spere tuđom krvlju, tuđom krivicom, svirepošću ili spremnošću da sad puca sitnom sacmom na sve koji znaju ko se s kim družio i zašto.

Sad istražuju kako je Beograd saznao s kim je Ceda išao na skijanje u Francusku. Prvo, ne znam zašto je to državna tajna. On je samo vođa jedne parlamentarne koalicije. Drugo, mediji objavljuju da je tajna mogla biti provaljena samo prisluškivanjem njegovog telefona?! Ha! Sve je mnogo komicnije; devojka ili žena bogatog privatnika u čijem restoranu Ceda najviše voli da jede, gledajući zveri u Zoološkom vrtu, pohvalila se drugaricama s kime njen dečko ide na skijanje. Isto je uradio i jedan hirurđ. Na sve to nadovezao se i jedan bivši arkanovac koji sada drži i noćni klub do tog restorana. I on čovek skija. Eto, tako je došla do novinara ta strašna stvar. Ali, tako je do novinara došao i sastav skijaške reprezentacije Srbije. Taj sastav, to je Srbija, to je sociologija, to je politika i to je psihijatrija. Ja sam to čuo od Dane Drašković. Nju bar ne mogu da optužim e kako je saradivala sa ubicama svoga brata.

Znam kakav je današnji odnos snaga na vrhu. Demokratska stranka predstavlja za DOS ono što za običnu vojsku predstavlja vojna policija. Čovek koji ima najveću moc jeste Beba, mada formalno nije član stranke niti ima funkciju, ako ne računamo gebelsovski položaj u Birou za komunikacije. Njegova moc proistice iz sistema sultanizma, kojeg je Onaj napravio. Snaga na vrhu srpske piramide moci meri se – bez obzira na formalni položaj – blizinom, dužinom i vrstom prijateljstva sa Onim kojeg više nema. Kao porodični prijatelj, kao osoba koja veruje da je bitno uticala na stvaranje Onoga, kao bogat čovek koji nije zavisio od stranacke milostinje, osoba sa mnogobrojnim kontaktima u mafiji, gradska faca koja ima širok krug poznanstava iz doba kad je radio kao konobar na brodu Savski galeb, sada kadrovski komesar i kontrolor medija i policije, Beba je zauzeo poziciju broja jedan. Niko se nije bunio – on ima status izvršioca testamenta. Iza njega je Ceda, onda Živković, dva prazna mesta pa Gordana.

Na televiziji ovih dana gledam ministra kulture Lecica. Bedan glumac, ali jak ministar. Kaže, citiram – «Ja sam zadužen za svest nacije»?! Ne mogu da verujem. Neželim da se prisecam kad je to u Evropi poslednji put receno. Znam da ga je Onaj voleo kao što se voli grip, ali Lecic priča kako su bili veliki prijatelji i kako je na poslednjem susretu jurio do parkinga za njim i pitao – «Kad ćemo se videti»? Onaj, ulazeci u kola i zatvarajući prozor, «setno» je rekao – «Jednog dana». Vidite, kaže ministar, dugo sam razmišljao šta je time hteo da kaže. Evo ja znam; hteo je da ti kaže, Lecicu, da mu se skineš s kurca jer ima ozbiljnije probleme! Baš tako, poznavao sam ga bolje od svih kojima je bio okružen i znam da je to bila njegova testamentarna poruka tebi.

U novinama, kolumnistkinja sa prasećim prstima pominje slobistički termin «izdajice» a ne «kriminalci». Naime, u izdajnike možeš da uclaniš koga hoćeš, a u mafiju samo onoga koji to jeste. Na televiziji se pojavljuje drugi omiljeni izraz Staneta Dolanca – «specijalni rat». Cerović u «Vremenu» kaže, što se njega tice, vanredno stanje i postrojeni mediji mogu da traju deset godina. Njemu ništa ne fali. Žare, njegov glavni urednik, uzalud pametno zbori:»Ne smemo pristati da se debata o greškama države i

propustima policije pretvori u debatu o medijima». Kome prica?! Janjic, šef Bete, traži i hapšenja novinara. Novinar koji je umešan u kriminal ili u atentat nije novinar već kriminalac, ali Janjic voli da hapsi novine i novinare. Kaž e da mu je tek sad jasno zašto je Nacional zabranjen?! Nijedan novinar u Srbiji, sem njega, to ne zna. Sem što Amerikanci sumnjaju da iza novine stoji Mandić a onda i snage koje «podržavaju» Karađić i Mladica. Jeste, svi znaju da smo se Popović (glavni urednik) i ja najeli mesa na Palama.

Leto pred Slobin pad proveo sam dva meseca u Crnoj Gori. Uglavnom po Budvi, Podgorici, Prištini, Herceg-Novom. Jednog dana sretnem Zeku Boževića, čoveka od velikog poverenja Onoga i sa njim Gorana Vesica koji se tamo sklonio od službe vojske. Sa prijateljima iz Beograda koji su bili na odmoru, pa smo se svakodnevno vidali, uglavnom sam provodio vreme na terasi kafanice Kod Zaga. No, naš mir je trajno narušen. Svakog je jutro dolazio Vesic, ostajao citav dan, sedeo za našim stolom, dosadivao i nikad nije platio nijednu rundu pica ili jela. Nikome se nije dopao. Sutradan po videnju Vesic, videlo se daž eli Onome da bude koristan i sa daljine, molio me je da predloge i analize koje sam slao Koštunici, štampam u duplikatu i dajem njemu kako bi ih slao u Beograd po specijalnom kuriru. Najpre sam ga ponizavao da piše rukom dok ja glasno diktiram po dva sata usred kafane i pred očima polunagih gostiju. Onda mi je dosadilo da budem duhovit, pa sam štampao po dva primerka svojih predloga i analiza. Naravno da sam to rado učinio i naravno da sam Koštunici rekao da dajem Onome preko Vesica gotovo sve što pišem, sem stvari vezanih za samog Koštunicu. «Kod Zaga», omiljene letnje terase Djukanovica, navracala je docnija zamenica Bebe u Birou za komunikaciju srpske Vlade – Katarina Spasić, tada na specijalnom zadatku u Crnoj Gori, ali se držala podalje od mene. Kao da se necega ustrucavala, mada smo oboje znali šta je u pitanju. Tacnije – ko je u pitanju?

Izgedalo je da smo Onaj i ja zakopali ratne sekire, jer je – po recima Vesica - Onaj pitao šta ja mislim o situaciji i kakvi su izgledi da Sloba padne. Tako, posle zajednickog rada na njegovom preuzimanju stranke, zatim izbora 93. pa slogana Pošteno, medijske kampanje za njegov lik i delo («Djindić-Demokratska»), zatim akcije protiv izbora 96. kada sam po Vuksanoviću, njegovom potpredsedniku, poslao onaj lik iz crtaca (Elmer), sa magarećim ušima, koji kažu e «I ja verujem da će izbori biti poštenji», sada sam ponovo radio nešto za njega mada već dugo nismo govorili. Moji prijatelji znaju da smo Onaj i ja u «mimohodu» od casa kada me nije dovoljno podržao posle otpuštanja sa TV Politike. Za vreme protesta, stojimo nas nekolicina na trotoaru a sredinom, Onaj i Velja iz Cacka predvode sto hiljada ljudi. Moj bivši prijatelj, dve godine smo zajedno sa decom letovali, vidi mene, njegovi znaju da ne govorimo, moji znaju da smo u svadi, ali Onaj prede ulicu dode i pruži i mi ruku. Odmah prihvatim zadovoljan što je to uradio, mada ni danas ne znam je li to bila neugoda da prode kraj mene, nesnaž enje, trenutna slabost ili stav? Ne znam. Nikad više nije dopustio da mu se to desi. Poslednji put kad sam sreću R. srdačno smo se, kao uvek, pozdravili. Rekla je – «Vaša svada traje predugo. Ja ću da pomirim vas dva jarca». Kaž e mi njihov prijatelj da je probala. Odgovor je bio takav da nikada nije ponovila takvu grešku. Sloba je vladao još četiri godine od tog dana.

Po Vesicu sam slao predloge i analize, najvredniji, sem marketinških, odnosili su se na metode prodiranja DOS u vojsku i policiju te objašnjavanje svakom Slobinom funkcioneru da će cena represije nad narodom, za svakoga od njih, biti veća od cene puštanja Slobe niz Dunav. Idila sa Vesicom trajala je do mog odlaska u Budimpeštu. Tamo sam mesec dana radio, kao analitičar volonter, u press-centru stranih novinara kojima nije bio dozvoljen ulazak u Jugoslaviju. Prvo lice u oslobođenom Beogradu koje sam video bio je Žarko Korac. Znao sam da to nije dobar znak. Ovaj najgrdi izdanak svog oca i strica voleo je da sa mnom šeta gradom, samo onda ga prolaznici nisu psovali; voleo je da pije kafu sa mnom, nije bilo mnogo mazohista za to. Skinuo sam osmeh s lica – godinu dana nisam bio u Beogradu - kad je novopećeni lider hladno rekao: «Šta sad kažu eš, Tijanicu? Pisao si da smo mi iz srpske opozicije romski duvački orkestar koji svira ispod svakog prozora sa kojeg bacaju sitniš i onda se tucemo za pare!»! Verujem i sad da je to tačno, rekao sam, mada sam zbog togaž alostan. Docnije sam saznao da je tih dana, pred Onim, hvalio mene i odmah dobio strogi ukor i uputstvo za citanje Tijanica. Bilo je to pretposlednje videnje sa Žarkom. Poslednje, u istom kaficu, razgovaram sa Erlingerom, zvezdom americkog novinarstva, nailazi Korac. Stiv zna Žarka bolje od mene. Ja ponizno ustajem, klanjam se kao japanski konobar i glasno velim- «Pozdravljam vlast». Erlinger se zagrcnuo od smeha, dobro poznaje Srbe. Korac samo odmahne rukom i korakom trudnog pacova uteče niz Jakšićevu. Već tada je ovaj profesor, koji nikad uživotu ništa nije radio sem predavanja, zadužen za zdravstvo, školstvo, medije i pitanja cigareta?!

Kada i kako sam shvatio da Onaj nije zaboravio našu svadu? Telefonom iz emigracije razgovarao sam sa Koracem, Covicem, Mihajlovicem, Micunovicem i ostalima. Traž ili su od mene da nekoliko puta intervenišem kod Koštunice zbog raznih problema. Verovali su da se Voja i ja cujemo dnevno, što nije bilo tacno. Najkrupniji incident je iskršao kad su ovi Hegeli traž ili da Koštunica ide na unutrašnje DOS izbore protiv Vojislava Mihailovica iz SPO i da se pobednik suprotstavi Slobi. Koštunica je, logično, to odbio i otklonio svaku mogućnost dalje saradnje sa DOS. Celu noc su me zvali i maltretirali uplašeni lideri da ce ih Voja ostaviti na cedilu. Dodao sam malo straha rekavši da bih i ja prekinuo saradnju sa njima kad bi me primoravali da idem na preliminarne izbore u DOS a veruju kako mogu da pobedim Slobu. Savetovao sam ipak da se u ranu zoru postroje, po visini, da sačekaju Koštunicu na rampi u Bujanj-potoku, kuda se vraća iz vikendice, pročitaju izvinjenje i saslušaju njegovu presudu. U međuvremenu, probudili su Onoga i rekli da Voja, ljut, verovatno neće na izbore. «Boli me kurac», uzvratio je Onaj - «sutra predlaž em Dinkica za nosioca liste». Srećom, incident je izglađen. Noc posle izbora a pred revoluciju, kad sam se spremao put Beograda, zove me Koštunica i pita za mišljenje. Kratko sam rekao:» Brani svaki glas kao da ti od toga zavisiž ivot, jer ti od svakog glasa zavisiž ivot».

No, pomenuta grupa lidera – trojicu sam jedva ubedio da podrž e Koštunicu jer ce ih, u suprotnom, sopstveno članstvo ostaviti i napraviti od Voje transtranackog lidera i time izliti politiku izvan stranaka i institucija - uzimalo je kao gotovu stvar da cu ja voditi kampanju DOS. Naravno da sam prihvatio, bez obzira na opasnosti povratka u Beograd, još uvek je stajala optuž ba da sam umešan u ubistvo Pavla Bulatovica. Neko od njih je to pomenuo na sastanku DOS. Onaj je samo promrmljao da ce docnije izneti svoj predlog. Sutradan je predlož io sebe i Cedu. Onda su lideri rekli Koštunici da ce njihovu kampanju voditi Onaj i Ceda, pa mogu taj posao slobodno da radim za njega (o tome uopšte nisam razgovarao sa Vojom, mada sam takvu ponudu smatrao logičnom). Koštunica je, međutim, već imao Ljilju, ona se bojala mog angaž mana i tako sam ostao po strani. Kad sam video rezultat, nije mi bilo krivo. Kad sam video šta je ona uradila docnije sa dva Vojina izbora za predsednika Srbije (nisam pozvan da ucestvujem ni u tome) jeste mi bilo krivo. Ljilja se vladala kao da je Voja Ajnštajn, ali da je ona vlasnica licence za eksploataciju teorije relativiteta.

Cim sam došao kuci, potraž io me Mihajlovic i rekao da su na DOS rešili da odem za generalnog direktora Politike, da je to i Svilanovicev predlog (on je bio zaduž en za medije). Prihvatio sam, pod uslovom da je to predlog citavog DOS. Dule kaž e da jeste. Sutradan sam video da greši. Naime, kad smo otišli kod Ljube Šiptara, koji je bio predsednik Upravnog odbora Politike, i kada me Odbor izabrao za direktora, videli smo da Onaj, Ceda, Beba i Vesic ne mogu to da progutaju. Ceda je organizovao nekolicinu ljudi iz Sindikata, zatim pet novinara, onog Ribnikara, coveka bez imena, koji su me u listu Politika proglasili «covekom propalog rež ima»?! Uprkos protivljenju Duška i Ljube, odmah sam potpisao svoju ostavku na taj posao videvši na šta su spremni oni za koje sam verovao da stoje na istoj strani gde i ja. Sutradan je revoltirani Svilanovic podneo ostavku na mesto koordinatora medija u DOS i time me zaduž io. Onda sam objavio tekst u kojem sam optuž io Ribnikara i njegovu nesposobnu bandu da su bili novinarska SS-divizija koja nikada nije proizvela nijedan tekst protiv firera ali su sad oni pobednici a ja gubitnik. E, to je teorija relativnosti. Ali, ono što sam te noci shvatio nije bilo lako «za podneti»: posle godinu dana emigracije, posle tri godine bez posla u Slobinoj Srbiji, za mene neće biti posla ni u Srbiji kojom vlada Onaj. Docnije su mi rekli da je Koštunica predlog za moje postavljenje podrž aokao što podrž ava vecinu stvari. Nisam mu to uzeo za zlo. Ljilja je već radila svoje.

Posle grkog saznanja da cu i daljež iveti u vanrednom stanju, dogodila se još gora stvar. Novina koja se otimala za moje tekstove u doba Slobe (Blic-njuz) nikada se više nije javila da mi ponudi saradnju u strahu od Onoga. Tih sam dana objavio prorocki tekst kojim dokazujem da ce razliciti metodi između Koštunice i Onoga, neminovno proizvesti politicke razlike koje ce dovesti do njihovog sukoba. Tekst je objavljen u dnevniku « Danas». Naslov «Zašto Koštunica neće prež iveti Djindica». Oštro je uzvratila Vesna Pešic upozoravajući me da je dosta tih prica, da je ovo novo doba, novi ljudi i da politickih sukoba unutar DOS nema niti ce ih ikada biti. Odgovorio sam Vesni kao da odgovoram na pisanje Vidovite Zorke. Od tada, hrabri, pošteni urednik Grujica, drug sa faksa, nikada od mene nije zatraž io tekst i prelazi na drugu stranu ulice kada me sretne. Obruc je bio savršen; nema pisanja, nema pojavljivanja, nema posla. Tijanica ne postoji. Beba, Vesic i Ceda obavili su svoj zadatak staljinistickog okruž enja, objede, prljanja i pretnji urednicima na savršen nacin. Sa kucom Politika sam u ratu – nema prolaza; sa Novostima nikad nisam stajao dobro, jer Manja ima radar koji ga drž i uz Onoga – nema prolaza; u «Vremenu» bi više voleli da sam

mrtav, nego da napišem nešto za njih – nema prolaza; u NIN-u se plaše i kad prodem Cetinjskom (nisu objavili ni red o lažnim optužbama protiv mene i emigraciji) – nema prolaza; na RTS – ni govora; ostali mediji – ma kakvi. Rekao sam ženi: »Vozicu taksi, ali neću da imam posla sa onima».

Odmah iza te afere zove me Covic i pita: »Koji ti je kurac?». Dobro, kad te tako pitaju znam šta je u posredi, mada ne znam o čemu se radi. On kaže da je većina lidera DOS, zatim neki glavni urednici i uglednici, dobila poruku na mobilnim telefonima: »Ako me ne podržiš za direktora RTS, zaklacu te» i potpis »Tijanac». Pitam – da li je na displeju moj broj, kaže da nije. Onda ustanovim da je poruka poslata preko kompjutera kojemu se ne može ući u trag. Znači, samo nedelju dana od dolaska na vlast Onaj ima ljude, taktiku, opremu, spreman je da nekoga uništi zato što predviđa da u nekoj sledećoj borbi neće biti na njegovoj strani. Ili prostije, neko od njegovih zbog nečega želi da se osveti. Pišem tekst o tome za banjalučke Nezavisne novine i pitam javno – jesmo li dobili novog gospodara života i smrti, novog upravljača sudbinama ljudi? Dve godine iza toga, isti um objavljuje telefone moje porodice u erotskim oglasima. Kakva konzistentnost, kakav autoportret jedne politike, jedne fele nedovršenih ljudi. U međuvremenu, dobio sam desetine pretnji ubistvom, obecavan je masakr moje porodice. Kad sam proverio jedan telefon sa kojeg su zvali (obično sa govornice) receno mi je da je taj telefon zaštićen i ne mogu da mi kažem o kome pripada. Onda je štampan letak sa slikom mog automobila i svim podacima i podeljen po srpskom parlamentu. A taj automobil sam zaradio, niko mi ga nije poklonio. Ni država, ni mafija.

Pojavio se Bogoljub. Došao je kod mene sa bratom Draganom. Pita: kako će izaći stvari u Srbiji? Radice najpre svi zajedno, rekao sam, onda će Onome da porastu apetiti, odvojice se od Koštunice, sukobice se na izborima i na kraju Onaj gubi. Prakticni Bogi kaže: »E, dodi ponovo da radiš i napravi od BK ono što treba da bude». Tako sam kod Karica dobio posao kao one godine kad sam zbog pomaganja Onome dobio otkaz sa TV Politike. No, kako je vreme odmicalo i Onaj se širio, za BK je bilo sve manje pravog posla. Bogija su najpre zvali, onda ucenjivali, pretili, svakodnevno se Beba i Vesic obrušavaju na njega pričajući kako bi mu rado pomogli kod Onoga – ali ne mogu, jer držim i mene na BK. Ja to vidim, Bogi mi pošteno govori kako stoje stvari, kaže da će krenuti na njegovu banku i mobtel, da hoće potpuno da ga unište i mora da primeni recept kojim se spasio kod Slobe. Otišao je kod Onoga, zauzeo je pozu koju Lojola zove »poslušnost leša», ponudio televiziju, banku, ljude, pomoć kod stranaka i medija koje držim i pakt je sklopljen. Ojadice ga, ali ga neće uništiti. »Odoše muda, Tijanicu», stalno mi je govorio Bogoljub objašnjavajući osnovnu razliku između Onoga i Koštunice: »Kako ne shvataš, ovaj tvoj će mi oprostiti ako pobedi, ali ako ja podržim Koštunicu a pobedi Onaj, glava je u pitanju». Šta da dodam toj neobično tačnoj teoriji? Vesic sve češće zove mog glavnog urednika BK, ovaj mi kaže da ga praktično vrbuje da proda mene i Bogiju. Vidim, neće tu biti još dugo posla za mene. Razgovaram sa Bogijem i nas dvojica dogovaramo reprizu igrokaza: dobrovoljno idem, da ne privlačim gromove i ljutnju Onoga na celu Kompaniju i time omogućim potpunu predaju njihove televizije. Kao Nemačka 45. Rukujemo se i rastajemo. Bez ljutnje, jer je prema meni uvek bio izuzetno fer. Kad nije bio fer, nalazio je načina da mi se oduži. Uglavnom probajući carobni trik sa novcem. Nismo se videli jedno dve-tri godine i sretnemo se u Crnoj Gori, obojica u emigraciji zbog Slobe. Kaže mi, sa ustrucavanjem, kako je pokajnički rekao Miloševiću da sam ga ja nagovarao da se kandiduje za predsednika. Smejemo se, obojica znamo šta sam mu rekao: da u kampanju uloži deset miliona maraka, meni da plati tri miliona za vođenje kampanje i da garantujem TRI odsto glasova! Sada bih mu za iste novce dao više.

U međuvremenu sukob dva najjača centra moći postaje sve izvesniji. Skupljaju se ekipe, trguje se savezništva, zauzimaju se pozicije. Jedan od retkih prijatelja Koštunice razgovara sa mnom i pita me, još sam bio na BK, da li bih otišao kod predsednika da radim kao savetnik za medije. Nikog sem Koštunice tamo nisam poznao. Znaajući prirodu stranke i mentalitet njegovog okruženja, ne verujem da ginu od želje da me vide na mestu centarfora ili golmana. Ali, odlazim sa BK, nigde ne mogu da pišem, naciću se usamljen kao Duško Dugouško na brisanom prostoru između dve teške artiljerije; prihvatam ponudu. Razgovaram sa Ljiljom, koja je – bez direktne formulacije – iznela predlog: ako priznam da sam celog života sanjao da radim sa njom, mi smo prijatelji i meni je u kabinetu život lak. Jebi ga, izabrao sam tež i put. Sa Vojom sam imao samo jedan razgovor na temu šta radim. Kako sam shvatio, praktično ništa – sve je radila Ljilja. No, ma šta da radim, rekao je, ne smem da koristim Njihove metode. U tom slučaju neće stati iza mene.

Dva dana pred moj prelazak u kabinet, Koštunica i Onaj cekaju Mila Djukanovica na stepeništu Palate Federacije. Sve mi to sutradan, ne bez izvesnog zadovoljstva u glasu, prepricava Voja. Pošto se cekanje oduž ilo na pet minuta a teme o kojima su pricali vec su iscrpljene, posle minut neugodnog cutanja Onaj pita: «Da li je istina da uzimaš Tijanica za savetnika?». Voja je nešto zburado promrljao kao «ma da, ali šta je to važ no». Dopala mi se prica, ali me i zamrzla. Oni Drugi imaju neku vrstu psiholoških portreta svih clanova Kabineta i po tome planiraju svoje akcije. Nešto im se u mojem portretu nije dopadalo i ja sam uskoro otkrio da predstavljam objekat na kojem su Njegovi vež bali surovost, staljinizam, veštinu u hajci, podmuklost i bezobzirnost, buduci da je meta postala citava moja porodica. Nisam im ostajao duž an, podsmevao sam im se, raskrinkavao njihovu bliskost sa mafijom, obećavao da svako moje pojavljivanje košta DS jedan procenat glasaca manje. Došlo je dotle, kaž u kolege, da više niko iz DS nije smeo da izađe sa mnom na televizijski duel. Povremeno se Živkovic odvaž io. Bolje za njega da nije.

Uskoro su zaredale afere. Ubiju Gavrilovica, ja sa porodicom na odmoru u Sloveniji vec danima. Telefonom razgovaram sa prijateljem i namerno laž em da sam u Italiji. Vesic odmah izjavljuje da je Tijanica preneo informaciju Blicu o Gavrilovicevoj poseti Kabinetu i da se odmah moram vratiti sa odmora u Italiji. Odakle zna gde nisam?! Nikoga ne interesuje ko je ubica, svi pitaju – šta je pokojnik doneo od dokumenata? A ja, da se nasmešim, ni svoj posao nisam radio. Uglavnom sam iz medija saznavao kad su predsednikove konferencije za štampu; kamoli da radim još i policijski posao. Kad sam se vratio sa odmora, kaž em Koštunici da je mafija osnovni problem Srbije, da je mrež a ubica i nalogodavaca netaknuta, da je otkrivanje ubica Stambolica i Curuvije startna tacka Nove Srbije. Istovremeno, kaž em da Oni ne priznaju postojanje mafije, da se ne usuduju da krenu na nju i da je to najslabija tacka Onoga. Kao da im nešto duguju. Zato problem ubica Stambolica, Curuvije i novinara Pantica treba staviti u prvi plan. Onda dode smena na BK i Onaj postavi Marica kao ž iranta da ce sve što Beba zamisli to biti ispunjeno. I malo više. Morao sam da to prokomentarišem, jer je pufnasti Maric nešto lajavo rekao o programu i ljudima sa BK. Tada sam pomislio - kako Onaj mož e da trpi u kuci tandem Marica, kako mu od njih ne pripadne muka? Zapisao sam: on ima prava na svoje prijatelje, a ja na svoje gadenje. Ali, zaključujem da se Onaj nepovratno promenio; u vremenu dok smo bili prijatelji, nikada Marice ne bi pustio u kucu. Zašto Joca i Luka da misle kako tako izgledaju ljudi.

Onda je, ne pišem baš hronološki, došla afera sa Delimustaficem. Sreo sam coveka u prepunom kaficu, nisam ga poznao, prijatelj je rekao ko je, rukovao sam se s njim, platio turu pica i otišao. Još pre ratova se pricalo da je dobar sa našom vojnom obaveštajnom služ bom i našom policijom. Uopšte nisam bio iznenaden da je ovde potraž io utocište pred problemima u Bosni. E, onda sam shvatio šta znaci mašina za mlevenje mesa. Najpre je neko (Vesic) napisao tekst o ekonomskom poduhvatu Delimustafica i Tijanica koji nameravaju da osnuju muslimansku televiziju usred Beograda, koji je kao što znamo posle Meke i Medine veoma jak islamski centar (ha), onda da spremamo rušenje srpskih medija uvođenjem monopola na novinsku hartiju – koja je na slobodnoj listi za uvoz. Pokušavaju da uvuku i Drakulica, isprobanog prijatelja Koštunice. Ali, kome su važ ne cinjenice, kome je važ na istina? Onaj koji namerno ide u sukob sa Koštunicom smatra kako jedan od ljudi koji umeju da govore i pišu – to sam ja - mora biti javno lincovan, provucen kroz katran i perje ne bi li njegove reci Srbima manje znacile. Ako im uopšte nešto znace. Tekst je objavila podgoricka Publika i neki listic iz Novog Sada, mada je Vesic nudio svinjariju svim redakcijama. Onda se javila Medunarodna krizna grupa koju placaju ovdašnje gazde. Sutradan je Živkovic na preskonferenciji rekao da je veoma opasna stvar za drž avu što savetnik nije prijavio zlikovca koji je na poternici Interpola i koji je ubijao naše vojnike po Bosni?! Kraj znate, (siroti Živkovic), naš sud je gonio Delimustafica samo za laž nu licnu kartu. Onda se javio Vesic, pa Korac i na kraju Onaj. Rekao je da hitno zakazuje sastanak Saveta za nacionalnu bezbednost, da je drž ava ugrož ena i da se krivica savetnika mora izmeriti. Ljudi moji, kad je ubijen general Buha nije zakazana sednica tog Saveta. Ceo grad prica da sam uhapšen; televizija Pink, Politika i BK po dvadeset puta dnevno citaju o meni i mojoj krivici. Shvatam da mež ele šest meseci u istraž nom zatvoru, zatim da kaž u –«Izvini, ništa nismo našli». Skotovi. Ali, sistem pokazuje šta mož e. Moju majku pred televizorom pogada mož dani udar. Sve što mogu tada jeste zakletva, ako umre, da cu Mitrovica sa Pinka ispeci na rač nju. Godinu dana docnije Mitrovic objavljuje broj te 82-godišnje starice u erotskim oglasima, da bi se osvetio meni. Pecen je, samo još ne zna.

Afera traje dvadeset dana. Cujem da su Mihajlovic i Covic hladili Onoga na Savetu, rekavši da za mene ne postoji osnova ni za privođenje a kamoli za sudenje. Pritisak je už asan; isključujem televizor u kucama svih Tijanica odmah kad sam primetio da nocima ostajem budan, da tek posle pola litre pica idem

pred zoru da se sit naspavam od pet do pet i petnaest. Ljudi koji su me, posle Slavkove smrti, mesecima zacudeno gledali na ulici i pitali «Zar si još živi» (uctivija forma: «Zar si još ovde?»), sad me pitaju «Zar nisi uhapšen?». Dobri, tradicionalni, srpski humor. Sedim samo sa prijateljima koji su me svojevremeno, u vreme diktature, preveli u Bosnu bez obzira šta je Sloba mogao da im uradi. A mogao je šta hoće. Neki drugovi izbegavaju da popiju pice sa mnom, žene ih mole da se klone opasnosti. Drugi sedaju, prekrste se i kažu u –«Valjda će biti precizni kad si toliko glavat». Treci pitaju gde su mi telohranitelji. Njegovi pronose glas da me cuvaju vojne «kobre». Smejem se tome sa prijateljima i zovem ih «zmijama». Kakva repriza atmosfere pred Slavkovu smrt?! Kakva upotreba istog mehanizma, istih medija, istih autora, sve za racun novih gospodara. Kakva druga repriza danas? Do mene dolazi vest kako DB tuce uhapšene prijatelje Delimustafica postavljajući samo dva pitanja:»Da li je Tijanic vodio Delimustafica kod Koštunice« i «U slucaju sukoba u Bosni da li bi Koštunica intervenisao vojskom». Jebala ih pitanja. Jedan od mojih dobrih poznanika dolazi kod mene, kaže da tokom noci bež i iz Beograda, da je te veceri imao strašan razgovor sa Bebom koji od njega traži i da napiše izjavu kako je prisustvovao razgovoru Delimustafica i Tijanica na temu kako ukinuti cetiri godišnja doba iznad Srbije. Taj prijatelj još ne dolazi ovde. Bolje. Može da ga Beba, u funkciji gubernatora Srbije, danas lakše slomi. Pišem i objavljujem tekst –«Mogu li da budem protiv Djindica a da ostanem zdrav, živ i na slobodi?». Ništa mi se nije desilo.

Na vrata dolaze policajci i traže da u MUP odnesem svoje pištolje za koje imam dozvolu i placam porez. Iz aviona, iznad Atlantika, zove me Koštunica, koji je krenuo u Vašington i traži da ne idem u MUP. Šaljem tamo advokata; vraća se, kaže da nisam napravio nijedan prekršaj ali je nacelniku naredeno odozgo, da me razoružaju. Ako do podne ne odnesem pištolje, po mene dolazi interventna jedinica sa kalašnjikovima. Dobro smišljeno. Uprkos Koštunici, neću da mi pucaju u vrata dok je on u Vašingtonu, pakujem pištolje, nosim u MUP Novi Beograd. Tamo glasno i strašno vredam generala Lukica, zatim šefa DB Savica, Bebu, Janjuševica i Milica, predajem oružje. Šaljem poruku Mihajlovicu pitajući ga - da li se ovo radi uz njegovu saglasnost kako bi me neko lakše ubio? Sutradan dolazi na vrata drugi policajac i urucuje mi poziv da podignem oružje iz MUP. Šta je, bre, to? Kakav sam ja jebeni savetnik predsednika države ako mi na vrata svakog dana zvone policajci tipa uzimala-davala? No, kad su dve bombe eksplodirale na vratima DSS, pred Koštunicom sam celokupno rukovodstvo policije maltretirao ne više od par sati. Malo malo pa sam podizao kašu i nazdravljao: E, pa kad kod vas ovako eksplodira, opet da se vidimo u zdravlju i veselju! Prepicavao sam oduzimanje oružja i uživa o što se znoje pred Koštunicom. Nisi trebao da me psuješ u policiji, kaže sa smeškom punim razumevanja general Lukic. Pa nisam samo tebe, psovao sam i Duška, kaže em.

Moj petnaestogodišnji sin tih dana dolazi iz škole, pita majku zašto hoće da me hapse, traži Nacional kojeg smo sakrili od njega, uzima, gleda naslovnu stranu sa ogromnim slovima – «Djindic hapsi Tijanica», ide u svoju sobu i zatvara vrata. Šta da mu kaže em? Otac, kojem je drago što se kurcim u svim režimima, sad drhtavim glasom pita da li bih možda mogao konacno da se malo smirim i pustim ih da na miru umru? Ovako, ne mogu da umru i da me ostave u problemima. Imaju po 82 godine a dočekace stotu. Sami su krivi kad sam im jedne davne noci baš ovakav pao na pamet.

Ne trebaju mi istraživanja, analize, ankete, pišmetri; svedok sam kakvi su Njegovi ljudi, kakav je sistem kojeg prave, kakvi su metodi kojima se služe. Koliki je raskorak između onoga šta pricaju i šta rade? Kako vešto skrivaju moral koji primenjuju a ne propovedaju i kako se zaklinju u moral koji propovedaju, ali ga se ne pridržavaju. Ja sam primer šta su i ko su Njegovi, kakvi su i šta je njihov cilj? Njih ne interesuje Srbija, smeju se na rec demokratija, zacene se kad potraž slobodu medija. Umiru od legalizma. Oni hoće VLAST! Nicim ogranicenu, punu vlast, bez odgovornosti, vlast nad državom, privredom, sudbinama ljudi, vlast nad porodicama, nad zakonom. Oni su napravili mrežu u, maskiranu lozinkom o reformi, mrežu u od medija, tajne policije, njihovih prijatelja iz mafije, ucene bankara, krupnih kapitalista i taj sistem može da slomi svakog coveka koji odbije njihovu istinu, njihovu verziju Srbije, njihov vrednosni sistem, njihove laži i o vojnom pucu Koštunice, nameštaju u avionu za Kinu, njihovu religiju da u Srbiji postoji samo jedan covek, samo jedna stranka, samo jedna ekipa koja može da vlada. Napravili su stranku kao vojnu organizaciju sa cinovima, dnevnim raportima, izvidacima, artiljerijskom pripremom, jurišem, osvajanjem tvrđava, pljackom, silovanjem, odvođenjem u roblje. Svoje mlade janicare vode u svoju politicku školu, smeštenu u bivšoj galeriji Nede Arneric, dovode profesore za dikciju, držanje, hod, pisanje, analizu, oblacenje, jezike, kompjutere i posle šest meseci šalju ih da upravljaju Srbijom. To im je prvi, pripravnicki posao.

Rasturen je parlament, Maršicanin oteran uz javno razapinjanje na krst jer samo on ima «ljubavnicu», mediji postrojeni, DB predstavlja odbor DS, Mihajlovicu postavljaju prinudne upravnike, kreće privatizacija i tranzicija, parajlije se žale da ih obilaze Vesic i Beba i uzimaju koliko treba, džipovi lutaju po gradu, nijedno ubistvo nije rasvetljeno. Ali, Onaj uporno tvrdi da mafija ne postoji, da mi preterujemo, da postoje drugi prioriteti a ne sukob sa mafijom koje nema. Ako je to tacno – zašto onda toliko telohranitelja oko njih? Korupcija doseže enormne razmere, ljudi se boje, mrtvi padaju po ulicama, tajanstveni sud smrti i dalje zaseda. General Buha, komandant policije Beograda, pet dana posle svoje smene kaže da postoji mafija, ubijen je kao pas na parkingu (lekarka mu drži i glavu dok umire i pita ga pred kamerama :»Da li vas boli?»). Nikom ništa. Onda krecu pljacke, pa otmice. Nestaju najbogatiji i vracaju se osiromašeni. Ali, cute. Cuti i vlast. Onda otimaju decu. Vodež ensko roblje u Albaniju. Imaju svoje sudije, policajce, debejce, kompanije, dvorce, kafane, svoj soj i svoj sloj, naturaju idealno-tipski model razbojnika kao društveno poželjnog modela za celu mladu generaciju. Ko radi i uci taj je budala; ko veruje u zakon taj je lud. Pretvaraju Pink u svoj duhovni hram, folk u svoju himnu, evro u svoju zastavu. Niko nije dovoljno dobar: jednom strada Labus, pa Velja, onda Dinkic, pa Covic, zatim Mihajlovic, pa Isakov, zatim Micunovic, Koštunica redovno. Ja kako se zalomi. Neko, valjda znate ko, štampa letak sa mojom slikom, slikama mog automobila iz enine mazde stare 12 godina, sve to deli medijima i u Parlamentu. Kad god izadem iz kuće džipom se za pištolj kao za mantru. Kako živet u zemlji koja nije demontirala sistem kidnapovanja, ubijanja i imuniteta ubica? Dajem intervju «Identitetu» i namerno kažem da mafija ulazi u medije. Niko ne reaguje. Ponavljam to na televiziji. Svi cute. Amerikanci daju srpskoj policiji adresu za fabriku ekstazija. Sramota, a u medijima oduševljenje akcijom. Govorim o sudaru struktura od kojih se stare bore da prežive, nove da ih dokinu i da to dobija formu gradanskog rata koji se vodi u zatvorenom krugu gde već padaju glave. Mislio sam na generala Buhu, inspektora Batocanina, novinara Pantica...

Ovako je zamišljena reformisana Srbija: informativni program Pinka, stranacka policija, koegzistencija mafije i vlasti, približavanje stilaživotu vladajuće elite, mafije i stare slobisticke elite. Politika, kriminal, korupcija i kontrola medija i dalje dolaze iz iste korpe, samo rade za drugacije gazde. Da kažem to direktno: onaj koji je imao smelosti i snage da Koštunicu obori sa vlasti, da ga otera iz parlamenta, da ga odvoji od svih medija, parlamentarnih odbora, da uzme vlast u svim gradovima, policiju, DB, spoljnu politiku, privatizaciju, upravne odbore, da sebe liši kišobrana ubedljive većine Srba koju vodi DSS – taj je imao snage da se obracuna sa kriminalom. Samo da je hteo! Bio je to izbor između života i smrti. Tako banalno, toliko tacno.....